

РЕШЕНИЕ

№ 19036

гр. София, 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **2857** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „ВАНЕЛА АУТО 95“ЕООД,Е., със седалище и адрес на управление:гр.С.,ж.к.,„Х. Д.“,[жилищен адрес]представявано от Н. М. в качеството ѝ на управител,срещу Решение №ПО-18/23.02.2026г.на директора на ТД на НАП С.,с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С260022-023-0000214/26.01.2026г.,издадено от Б. В.,на длъжност старши публичен изпълнител в ТД на НАП С. .

Жалбоподателя,като счита решението за незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на ДОПК.Твърди,че на основание чл. 6 от АПК, е нарушен принципът за съразмерност.В жалбата се сочи, че липсва изложение на фактическите и правни основания за издаване на акта, което води до липса на мотиви. Излага подробни възражения относно установените обстоятелства в хода на ревизията.Твърди се, че наложената обезпечителна мярка - запор върху банкови сметки и запор на МПС,възпрепятства сериозно дейността на дружеството.В жалбата се посочва,че постановлението е издадено в нарушение на разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК,като същото е немотивирано и необосновано.Твърди се също ,че процесният административен акт е издаден в нарушение на чл. 146, т. 1 от АПК - при липса на компетентност, както и в несъответствие с целта на закона и при съществено нарушение на административно-производствените правила.Прави се искане за отмяна на обжалвания акт.

Жалбоподателят, чрез управителят редовно призован, не се представява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт, който оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед за възлагане на ревизия №Р-22220525003734-020-003/01.12.2025г., изменяна със заповед №Р-22220525003734-020-002/28.10.2025г. и заповед №Р-22220525003734-020-003/01.12.2025 г. е възложено извършването на ревизия на „ВАНЕЛА АУТО 95“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], касаеща установяване на задължения за корпоративен данък за периода 01.01.2023г. - 31.12.2023г. и за задължения за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода 01.01.2023г. - 31.12.2023г. На основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имущество на ревизираното дружество, органът по приходите е отправил мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ №Р-22220525003734-039-001/12.01.2026г. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №С260022-023-0000214/26.01.2026 г. за обезпечаване на публично вземане в предполагаем размер на 189 000,00 евро от които главница в размер на 170 000,00 евро и лихва в размер на 19 000,00 евро към 12.01.2026 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ТБ/доставчик на платежни услуги в „Централна кооперативна банка“ АД и запор на три броя леки автомобил:

- марка М., модел МЛ 63 АМТ, рег. [рег.номер на МПС] с година на производство 2007 г. и застрахователна оценка 12 500,00 евро;
- марка V., модел П., рег. [рег.номер на МПС] с година на производство 2007 г. и застрахователна оценка 1 900,00 евро;
- марка А., модел А 7, рег. [рег.номер на МПС] с година на производство 2012 г. и застрахователна оценка 15 000,00 евро.

Във връзка с постановлението са издадени и връчени запорно съобщение с изх. №С260022-003-0003944/26.01.2026г. и запорно съобщение №С260022-122-0001029/26.01.2026 г.

ТД „ВАНЕЛА АУТО 95“ ЕООД, Е. е оспорило ПНПОМ изх. №С260022-023-0000214/26.01.2026г. по административен ред с жалба с вх. №Ж-22-247/18.02.2026г. по регистъра на ТД на НАП С. по регистъра на ТД на НАП С..

Жалбата е разгледана в производство по чл. 197, ал. 1, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК и е оставена без уважение, като неоснователна с Решение №18/23.02.2026 г. на директора на ТД на НАП С., което е предмет на настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С..По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материално-правните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167, вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма. Съдът приема за неоснователни са твърденията в жалбата за нищожност на обжалваните актове.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не

могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В случая съдът констатира, че по повод подадено искане за разрешение за неотложно плащане на 13.02.2026 г. е издадено разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания с изх. №55-22-3395/16.02.2026 г., с което на дружеството е разрешено 70% от постъпващите след 13.02.2026 г. суми да бъдат използвани за изпълнение на задължения по трудови договори, дължими суми по договори, свързани с основната дейност и материали и консумативи свързани с прекия производствен процес. 30% от постъпващите суми ще останат като обезпечение по Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №С260022-023-0000214/26.01.2026 г. От доказателствата по делото се установява че органа по приходите се е съобразил с целта на закона като е изменил акта си с цел да не затруднява дейността на дружеството. Съдът приема, че в случая така наложените обезпечителни мерки, са съобразени с принципа на съразмерност. Същите са до размера на очакваното публичното вземане, който към дата 12.01.2026 г. е 189 000 евро. и не са нарушени основни принципи на АПК.

Относно другите съображения в жалбата. Безспорно в тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел. В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосновали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Следва да бъде отбелязано, че в административното производство, свързано с издаването на постановление за предварително обезпечаване, законодателят не е вманил на публичния изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията.

По отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител е постановил оспорените обезпечителни мерки. Доколкото мотивите за издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се съдържат в отправеното до публичния изпълнител искане, то неоснователно е направеното в жалбата възражение за необоснованост на издаденото постановление и на решението, с което същото е потвърдено. Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено.

Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Всяко обезпечение води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. По отношение на изложените в жалбата аргументи, че дейността на дружеството се възпрепятства/л.6/ и иска отмяна по отношение на три броя автомобили/ следва да се отбележи, че жалбоподателят разполага с възможност да поиска промяна във вида на наложената предварителна обезпечителна мярка, като в тази връзка ДОПК предлага широк кръг от правни инструменти, с които може да бъде постигнат този ефект. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че не е допуснато нарушение на [чл.121, ал.3 от ДОПК](#), в каквато посока са доводите на жалбоподателя. Също жалбоподателят има правна възможност, съгласно разпоредбата на чл. 229 от ДОПК за искане за издаване на разпореждане за разрешение за неотложни плащания, при спазване на определени законови изисквания, каквото действие е предприел в хода на ревизионното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 229, ал. 1 от ДОПК публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложени към нея доказателства. Разрешението по ал. 1 се дава, при условие че: сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; сумите са за публични вземания.

Следва да се отбележи, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации за евентуални публични задължения, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА, както е изложено в жалбата./л.8/

С оглед на изложеното съдът намира, че в хода на налагане на предварителните обезпечителни

мерки не е допуснато нарушение на процесуалните правила.Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел.При постановяване на процесното постановление и потвърждаващото го решение са били налице всички законови предпоставки на чл.121, ал. 1 ДОПК. При определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице. Ето защо жалбата следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а оспореното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение,същото следва да бъде уважено за сумата от 102.26 евро, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 34 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ВАНЕЛА АУТО 95“ ЕООД,Е., със седалище и адрес на управление:гр.С.,ж.к.,„Х. Д.“,[жилищен адрес]представявано от Н. М. в качеството ѝ на управител,срещу Решение №ПО-18/23.02.2026г. на директора на ТД на НАП С.,с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх.№С260022-023-0000214/26.01.2026г.,издадено от Б. В.,на длъжност старши публичен изпълнител в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „ВАНЕЛА АУТО 95“ЕООД,Е.,със седалище и адрес на управление:гр.С.,ж.к.,„Х. Д.“,[жилищен адрес]представявано от Н. М.,да заплати на ТД на НАП С. разноски в размер на 102.26 евро.

На основание чл. 197, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс,решението не подлежи на обжалване.

съ

дия: